

אחד

דו

בחינה

ביקורתית של
שרשרת שקופה

אייר אברמסקי-קרונוברג

בואו נרחיב ונפרק ונבחן ונדון פ

♀

לכל אחת-ד ① נתון מין...

הכל יושב על היסוד הזה ויוצא בסופו של דבר מהחלוקה הזאת. במשמעות הרחבה והעמוקה, סְקִסְיָם (מיִנְנוּת) פירושו הסתכלות מהותנית על מין (כלומר שהמין של מישהו הוא תכונה מרכזית ומהותית וחדה וקבועה שלה-ו). זו תפיסה שמושרשת בבסיס החברה שלנו, וממנה נובעים כל שאר הדברים שנדון בהם. לא קיימת הפרדה בלי היררכיה, והסדר החברתי הרווח, שמושתת על סקסזים, נקרא פְּטִירְיָאֲרְכְיָה; התנועה להשתחררות מהפטריוארכיה ולביטולה נקראת פְּמִינִיזְם ♀

♂ ♀

... ② אחד (או נקבה או זכר), ...

החלוקה החדה לשני מינים היא תפיסה פשטנית מאוד של המורכבות הביולוגית האנושית. מעבר לעובדה שקיימות ים-א-נשים אִינְטֶרְסֶקְס, גם אצל א-נשים אַנְדֶּרְסֶקְס (לא אינטרסקס) יש מגוון גופני (לא הכל או „זכרי” או „נקבי”), הקבלות במערכת הרבייה (שמתפתחת מאותו מקור בעובר

מילדות אנחנו מורגלות-ים לתפוס את עצמנו ואת מקומנו בעולם לפי עקרון שקוף ומובן מאליו לכאורה, שקושר תחומים רבים ביחד ומכוון את ההתנהלות שלנו בחיים נורמטיביים:

לכל אחת-ד ① נתון מין ② אחד (או נקבה או זכר), ③ ומגדר ④ אחד (או אשה או גבר) ⑤ בהתאמה, ⑥ ומשיכה מינית ⑦ לא-נשים ממגדר אחד ⑧ מנוגד, ⑨ שממומשת בקשר ⑩ עם אדם אחד ⑪ בברית נישואין ⑫, באופן שממלא כל אחת מהמשבצות הבאות: רומנטי, אינטימי, חברי, מיני, הורי ובמשק בית אחד. פ

כל חוליה וחוליה בשרשרת הזאת, שכובלת אותנו לאורח חיים אחד מסויים, ניתנת לבחינה ביקורתית ולניתוק. התבוננות עצמית-פנימית וכללית-חברתית, שאילת שאלות, העלאת ספקות, והרצת ניסויי מחשבה של „מה אם?” — בכל אלה יש ערך, אפילו אם נבחר בסופו של דבר להשאיר את כל החוליות על כנן בחיינו האישיים.

בכל המינים) ופוטנציאל לביטויים גופניים מפתיעים שאפשר להביא לידי ביטוי. הקדשתי לנושא פנזון דומה לזה, שאפשר לקרוא בכתובת הזו:

<https://xpr.digitalwords.net/katalogo/tero>

... ③ ומגדר ...

בהכללה גסה מְגֵדֵר הוא ההבניה החברתית שמשייכת לא-נשים מאפיינים חברתיים (אשה/גבר) בהתאמה לקטיגוריות של מין (נקבה/זכר).

עצם ההמשגה של מגדר כנפרד ממין, כיישות חברתית ושרירותית בעיקרה שלא נגזרת באופן אוטומטי ומחוייב מהמין אלא מובנית בתהליכים של חברות (סוציאליזציה), הוא פעולה חתרנית. הגישה הסקסיסטית לא רואה הרי שרשרת עם חוליות פריקות אלא יחידה אחת, מקשה אחת. זה נכון לכל החוליות שנבחנות כאן, אבל היחס של כוחות ריאקציוניים לרעיון המגדר מלמד הרבה, ולצערנו הם נמצאים בעמדות מפתח משמעותיות (ברוסיה, בארה"ב, בהונגריה, כאן בארץ זבת הדם והדמע,

ובחלקים גדולים של העולם). אולי בהפוך-על-הפוך אפשר לראות את חצי הכוס המלאה במתקפה על שחרור מגדרי (ועל חוגים ללימודי מגדר; הו, האימה! לימודי מגדר!): הנסיון להחזיר את הדברים לקדמותם מצביע על מידת ההתקדמות המשמעותית שמאיימת על מבני הכוח (קצת כמו החוק השלישי של ניוטון) <

מחשבה נוספת על מין ומגדר: הראשון נתפס כראשי ונתון והשני כמשני ונגזר, אבל בחינה צלולה מגלה שהדברים מורכבים יותר. לדוגמה, להרבה א-נשים עם גוף נקבי יש שפמפס ושערות על הרגליים, אך אלה נתפשים כמאפיינים „גבריים” או „לא נשיים”, שדורשים הסתרה („טיפוח”). כלומר, תכונות „טבעיות” שנפוצות בפועל אצל א-נשים ממין נקבה (לכאורה הקטיגוריה הראשית) ממושטרות לפי מגדר (לכאורה הקטיגוריה המשנית). באסה, כי שיער זה נהדר.

לעומת זאת, מגדר זה מגדר. שחרור מגדרות המגדר עכשיו, בעצמנו!

(סליחה, אלה פשוט משחקי מילים יוצאים מגדר הרגיל...)

... ④ אחד (או אשה או גבר) ...

יש בעולם יותר מ-8,000,000,000 א-נשים, אבל התפיסה הסקסיסטית מנסה להכניס את כולנו בכוח לתוך חלוקה בִּינָרִית דיכוטומית נוקשה לשתי קופסאות חברתיות בלבד: או גבר או אשה. מי שלא נכנסות-ים באופן מלא לאחת הקופסאות הן-ם לא-בִּינָרִיּוֹתִים ♀ ♂

צורה מזוקקת של החלוקה נמצאת בתאי שירותים ציבוריים: או שאת נכנסת לתא עם הדמות בחצאית או שאתה נכנס לתא עם הדמות במכנסיים או שאתה מתאפקת כדי לא לספוג אלימות והשפלה.

... ⑤ בהתאמה, ...

אז יש לכל אחת-ד מין בינארי אחד ומגדר בינארי אחד, ועכשיו נותר לקשור ביחד: נקבה ≙ אשה, זכר ≙ גבר. מי שזה מתאים עבור-ם נקראות-ים צִיִּסְגְּנָדְרִיּוֹתִים ומי שלא — טְרַנְסְגְּנָדְרִיּוֹתִים.

החינוך לציסגנדריות מתחיל עוד לפני הינקות, כשההורים מכינים את החדר לצאצאית העתידי-ת וקונים בגדים כחולים או ורודים (כשחושבות לרגע

מבחין על מה המסומן של הצבעים האלה אי אפשר שלא לראות בזה משהו חוץ מבגדים עם כיתוב בולט שאומר „יש לי פות!“ או „יש לי פיץ!“ איזה מוזרות-ים הנורמליות-ים האלה... ☹). באופן כללי האובססיה לְמַגְדוֹר של כל מה שקשור לתינוקות, פעוטות וילדות-ים הוא עניין האומר דרשני. בקצרה, אני חושבת שיש כאן שני היבטים: האחד פשוט — חינוך, כאמור; השני מורכב יותר — העדר סימני מין משניים שמאפשרים לדעת מיד איך לקטלג באופן בינארי הוא דבר שמטריף את מי שרואה את העולם במשקפיים סקסיסטיות. לא סתם הדבר הראשון שזרות-ים חצופות-ים ונדחפות-ים עושות-ים כשהן-ם רואות-ים תינוקת שלא לבושה בכחול או ורוד הוא לשאול „זה בן או בת?“ (מכירה ממקור ראשון, אינספור פעמים). כשחושבות-ים על מה בעצם נשאל כאן, זאת שאלה מאוד מטרידה ☹

... ⑥ ומשיכה מינית ...

בעוד שאחרי עשרות שנים של מאבק להט"בי ארבע האותיות האלה (מהן לה"ב הן נטיות מיניות) כבר מוכרות בתפיסה הציבורית, עצם המחשבה על

אֶמִינִיּוֹת זרה לרבות-ים. להתנזרות יש היסטוריה ארוכה וידועה, אבל אֶמִינִיּוֹת שלא כוויתור לא נמצאת כמעט בשיח ○

... ⑦ לא-נשים ממגדר אחד ...

איך נקראות שתי נשים בזוגיות? אם גבר בזוגיות עם אשה, איך נכנה אותו? אם ענית בהתאמה „לסביות” ו„סטרייט” או „הטרוסקסואל” — מזל טוב, מחיקה ביסקסואלית ☞ עבדה גם במקרה שלך ☺

ברירת המחדל היא כמובן הֶטְרוֹסֶקְסוּאָלִיּוֹת, אבל מה שנתפס כ„לא-הטרוסקסואליות”, כמשלים המתמטי, זה הומוסקסואליות. כלומר, מה שהחברה הכללית מצליחה לדמיין הוא בעיקר מונוסקסואליות (משיכה לא-נשים ממין/מגדר אחד מסויים).

עצם זה שבמשיכה מינית המגדר או המין של מושאת-המשיכה נתפשים כציר המרכזי — זה דבר שנכון לתת עליו את הדעת. יש מונחים שונים לתיאור מי שנמשכות-ים לא-נשים ללא תלות במין ובמגדר: פֶּנֶסֶקְסוּאָלִיּוֹת הוא אחד, ובפרשנות רחבה

ונפוצה גם המונח בִּיֶסֶקְסוּאָלִיּוֹת מתאר את זה (משיכה גם למי שדומות-ים לי וגם למי ששונות-ים, כמאמר הסיסמה הֶלֶסֶבִּיֶסִית „שידע כל העולם, אני אוהבת גם וגם!” ☞).

... ⑧ מנוגד, ... ☞

מבין כל החוליות זו אולי זו ששבירתה היא עם הנראות הגדולה ביותר; לא סתם הקללה הנפוצה ביותר היא „יא אומו!” זה הארון הבלתי-מאופיין: אם נאמר על מישהו „יצאה מהארון” בלי לפרט איזה ארון, הכוונה היא לשבירת החוליה ההֶטְרוֹסֶקְסוּאָלִית באופן הומוסקסואלי (דהיינו שיצאה-כלסבית או כהומו).

... ⑨ שממומשת בקשר ... ☞

„נו, אז מה עם חבר?” קשר רומנטי ארוך-טווח נתפש כהכרחי וכמדד לערכו של אדם, גם פנימית-עצמית וגם חיצונית-חברתית („הוא עדיין לבד? בטח משהו לא בסדר איתו. צק צק צק”). גם אם המושג „רווקות מאוחרת” שייך לחברה הדתית, התפיסה שמאחוריו ממש לא מוגבלת רק לה.

... ⑩ עם אדם אחד ...

אם נרצה לתת כותרת לנקודה הקודמת במילה אחת, באיזו מילה נשתמש? התשובה המתבקשת לכאורה היא „זוגיות“, אבל נכון להתבונן גם בה באופן ביקורתי וללא הטיית: למה זוג דווקא?

האהבה, כמאמר הביטוי, עיוורת. עובדה פחות ידועה היא שהיא גם לא יודעת לספור. אהבה לא חייבת להיות תחומה בזוגות בלעדיים (מונואמוֹרִיָה, „חד־אהבה“), אלא יכולה להיות גם מרובה ופתוחה (פּוֹלִיאָמוֹרִיָה, „רב־אהבה“). אחרי הכל, מה זאת אהבה אם לא לרצות את הטוב ביותר/לאהוב-ה, ברוחב לב, ולמה שהטוב הזה לא יכלול גם אהבות?

אם זוג הוא מערכת יחסים של 2 א־נשים, אז פּוֹלִיקוּלָה היא המבנה של הקשרים בתוך קבוצה של א־נשים שלפחות חלקן-ם נמצאות-ים במערכות יחסים מרובות באותו הזמן (הלחם בסיסים של „פוליאמוריה“ ו„מולקולה“)

נשים לב שאהבות אחת אחרי השניה, באופן סדרתי, הן כן דבר די מקובל אצלנו (אם כי לא בכל חברה באותה המידה); למה אם כך אהבות אחת תוך כדי השניה, באופן מקבילי, עדיין לא מקובלות?

מחשבה נוספת. במדיה הפופולרית המושג של „האחת-ד“ (the One) רווח בשני הקשרים: גיבורות-י־על שמצילות-ים את העולם באופן משיחי כמעט, ומי שמהווה את המכסה בביטוי „לכל סיר יש מכסה“. בשני המקרים מדובר בגאולה. ואפרופו, אם מונואמוריה לא היתה מקודשת העלילה של סיפורים עם משולשים רומנטיים היתה יכולה להיות פשוטה יותר: ללא צורך בפתרון לבעיה שלא קיימת אפשר לקפוץ מיד ל„והן-ם חיו באושר עד עצם היום הזה“.

... ⑪ בברית נישואין ...

התלבטתי אם לכלול את החוליה הזאת. נכון שכיום היא כבר הרבה פחות משמעותית מבעבר בחברה החילונית, אבל גם חלקנו חיות על הספקטרום הדתי לגווניו וגם בסופו של דבר חתונה ונישואין היא ברירת המחדל הנפוצה גם בחברה החילונית (ואפילו

דרך הרבנות, לא עלינו! שילוב רעיל במיוחד של פטריארכיה, תיאוקרטיה וגזענות).

... (12), באופן שממלא כל אחת מהמשבצות

הבאות: רומנטי, אינטימי, חברי, מיני, הורי ובמשק בית אחד.

לסיום השרשרת נשאל למה בעצם זה אותו אדם שצריך למלא את כל המשבצות האלה, כרוכות ביחד, וכל מצב אחר נתפש כחסר?

מעבר לזה, למה בכלל יש לחץ חברתי כביר למלא את כל המשבצות? בפרט, אנחנו חיות בתרבות מאוד פְּרו־טְלִיסְטִית, שמעודדת רבייה כערך בפני עצמו (באופן ששלוט עם גזענות ואאווגניקה, אבל זה כבר נושא לפנזין נוסף...). בחירה שלא להביא ילדות-ים נקראת אֶל-הוֹרוּת.

טוב. אז זה היה מבט חטוף בכמה חוליות בשרשרת שנקודת המוצא שלה היא מהותנות של מין. כעסקת חבילה היא מוצגת לנו לא רק כאפשרות היחידה הנכונה, כתלם, אלא גם כמתכון לאושר ומשמעות. העובדה שבכל אחת מהנקודות יש מי שבותרות-ים אחרת מלמדת שאדרבא, לא רק שזה לא מתכון כלל-אנושי לאושר, אלא שעבור רבות-ים עצם ההכרח להכנס לסד בדגם אחד הוא סבל ומחסום לאושר שנובע מחיים כנים וחופשיים המונעים מבחירות פעילות בעיניים פקוחות. לא בכדי לכל אחת מהחוליות קיימים מונחים (כאן בְּפוֹנְט אַחַר) שנותנים שם לדברים ומאפשרים שיח והתארגנות ליצירת קהילה („אני לא היחידה!“) ושינוי חברתי. לדעתי התועלת במונחים גדולה מהפוטנציאל השלילי שלהם לשמש כטקסונומיה מדיקליסטית שמקטלגת א-נשים

בקיעים בחוליה אחת מחלישים את השרשרת כולה ומזמינים בקיעים באחרות, גם אישית וגם חברתית, כי הטלת ספק והגילוי שאפשר גם אחרת („רומזים לנו שיש סֶכֶס אַחַר“) הם מדבקים??. עם זאת, לא

גורו ושמרו למקרה הצורך

צריך לאסוף חוליות מנותצות כמו פוקימונים (העיקר הוא חופש הבחירה הרי), ואין שום בעיה להיות אפילו (!) אדם ציסג'נדר אנדוסקס הטרוסקסואל מונואמורי נשוי עם 2.85 ילדות-ים במשק בית אחד וכו'; אנחנו מקבלות-ים את כולן-ם...

לדעתי האישית החוליות ששומטות את הקרקע מתחת לרגלי הסקסזים בצורה הכי מערערת הן אלה שקשורות בעצם הדיכוטומיה המגדרית, תפקידי המגדר וההיררכיה המגדרית. מרי מגדרי הוא גם שחרור אישי וגם שחרור חברתי. אגב, בגב הפנזין השני (קישור בחוליה 2) עיצבתי פוסטר עם הכיתוב:

*מִגְדָּר עוֹשֵׂה אֲנִיכִיה * מִפְּרָקֵת הַפְּטֵרִיאַרְכִיה*

קל לדבר גבוהה-גבוהה על שחרור וביקורת, אבל חשוב לשמור על הכרה במציאות הקיימת ועל חמלה ☹: רבות-ים מאיתנו לא יכולות-ים לממש את מה שמתאים להן-ם או אפילו לגשש ולחקור וללמוד ולהבין מה בכלל מתאים להן-ם. הסדר החברתי הדכאני לא לטובתנו, וכולנו חיות-ים בסיטואציות מורכבות מבחינת הסביבה הקרובה והרחוקה, נסיבות החיים שלנו וכל מה שחונכנו לפיו והפנמנו

(„מה יגידו השכנות-ים?“), הסופר-אגו, הוא קול עיקש בראש ☹).

הסקסזים וגרורותיו שלובים בצורות אחרות של דיכוי, ולדידי לכולן שורש משותף — תפיסת עולם מהותנית-היררכית — ולכן גם פתרון רדיקלי (מהמילה „rādīx“, „שורש“ בלטינית) משותף. באופן גרוטסקי זה מתבטא בארגונים גזענו-מיזוגניים כמו להב"ה, ברעילות הטק-ברוו עתירי-ההשפעה, בקשרים שבין תנועות טרנספוביות וניאו-נאציות, בסחיתת הומואים פלסטינים על ידי 8200, ועוד. השרשרת מלופפת עם מגנונים שלטוניים, שבנויים בכל נדבך שלהם על בסיס היררכי-דכאני ומתאימים רק לדרך מאוד מסויימת של הוויה אנושית. מהסדרה, רישום וביורוקרטיה (ע"ע סערת הורה 1 והורה 2), דרך חוקים ונהלים מפלים וכלה במבני כוח רשמיים ולא רשמיים — אין נקודה אחת שלא דורשת מאבק. הפטריארכיה קדמה לקפיטליזם, אבל יש סינרגיה ביניהם, שמתנקזת למונח הארגוני המחליא „בית אב“. המסגרת התיאורטית שחוקרת את כל התחום הזה נקראת הַצְּלָבִיּוּתִיּוֹת ☹

לסיום אבקש להזכיר משהו שלצערי הוא לא מובן מאליו: זה הכי סבבה ביקום להשתנות, לא להתאים להגדרות קיימות ובאופן כללי להיות קוויריות-ים. אנחנו יצורים גמישים ומורכבים ולעתים אמורפיים ☹️, לא סלעים מונוליתיים נוקשים וקבועים ופשוטים. התפיסה של „ככה נולדתי” מתארת אולי את התחושה של חלקנו אבל היא גם לא מתאימה לכולנו וגם משתמעת ממנה הצטדקות: „ככה נולדתי” אומר „לו רק היתה נתונה לי ברירה אין ספק שהייתי בוחרת להיות נורמלית”. התפיסה הזאת משמשת גם כ„הסברה לסטרייטיות-ים” (הפטריארכיה יכולה לעכל אותה כי היא מקבלת עמדת נחיתות ושואפת להדמות); ככזאת היא הכשלה עצמית, ומוטב שנאמר בגאווה: ככה אנחנו, ככה אנחנו רוצים להיות, ואין לנו סיבה להצטדק!

© 2026

פונישית
הוצאה חופשית

xpr.digitalwords.net

גרסה 1.0.1; רשיון CC-0 ©

ירושלים, 2026